

Publicerad 2024-04-21 20:01 av andanidublin

jag blir så liten med dig

ögonbrynen är vildvuxen skog
din panna som vidöppna fält
det blåser storm över land
när dina fransar klipper i luften

ditt hår är en djungel av täta snår
det händer bland träden
att jag går vilse ibland

jag blir
så liten hos dig

dina läppar är våta
som solvarma klippor vid kusten
de ger vila och tystnad
blott måsarna hörs
din andedräkt smeker
som havsbrisen gör

jag blir
knottrig i huden

din rygg är ett landskap
vidunderligt stort
flackt ifrån väster
till öster
från norr ner till söder
där böljande kullar tar vid

här finns leder att vandra
över mjuka konturer
fram över höften
och vidare in

din mage är mjuk
så jag lägger mig ner
du andas tungt och jorden vibrerar
då höjer sig marken
och sänker sig sen

du vaggar mig älskling
jag slumrar en stund

din blick är evig som rymden
i dina ögon ryms stjärnor
nebulosor och sol
det står still ut i rymden
i tid och i rum
som allt runtomkring mig

när jag blir
liten hos dig

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren andanidublin med Poeter.se id #32885 innehar upphovsrätten